

Asmus Hagen havde iagttaget Vennen med voksende Bekymring. Hvad dennes Smaabreve havde forberedt ham paa, fik han nu bekræftet. Det var kun tilsyneladende den gamle Torben Dihmer. Hans Væsen var forandret. Hans Blik var uroligt og Smilet uden Glæde.

„Men det kan dog vel ikke være din Mening at begrave dig paa Favsingholm. Det maa du da vist have faaet nok af.“

„Jeg veed ikke ... Jeg kunde for saa vidt godt tænke mig at leve Resten af mit Liv dervore paa Gaarden, og det uden just at komme i Begravelsesstemning. Skal jeg sige min Mening, saa tror jeg snarere, at jeg hjemme paa Favsingholm vil føle det, som om jeg var vendt tilbage til Solen og det virkelige Liv — fra en Rejse i de Dødes Rige. Baade i Evropa og Amerika har jeg virkelig mangen Gang haft en Fornemmelse af at befinde mig paa et underjordisk Pinselssted, hvor Millioner af hvileløse Skygger halsede afsted paa vild Jagt efter en indbildt Lykke. — Naa, men det var altsaa det Emne, vi ikke saa gerne skulde ind paa. Og nu har jeg ogsaa snakket nok om mig selv. Lad mig nu høre lidt om dig! Hvordan har du det? Du var forleden Aften til den store Fest i Kasino.“

„Ja, jeg gik derhen et Øjeblik. Hvor veed du forresten det fra?“

„Jeg var der selv.“

„Du!“

„Ja, det var netop samme Aften, jeg kom hertil. Inspektøren paa Hotellet havde Billetter tilsalgs, og da jeg havde hvilet mig lidt efter Rejsen, fik jeg Lyst til at gaa derhen.